

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵכֶם לֵאמֹר מְרַגְלִים אַתֶּם:
 בָּזֹאת תִּבְחָנוּ הֲיִפְרָעוּ אִם-תִּפְצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם-בְּכֹוֹ אַחֲיֵכֶם הִקְטַן הַנֶּה:
 שְׁלַחוּ מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח אֶת-אֲחֵיכֶם וְאַתֶּם הֶאֱסָרוּ וַיִּבְחָנוּ דְבָרֵיכֶם הֲאֵמַת אַתֶּם וְאִם-לֹא הֲיִפְרָעוּ כִּי מְרַגְלִים אַתֶּם:
 וַיֹּאסֶף אֹתָם אֶל-מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת יָמִים:
 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עָשׂוּ וְחָיו אֶת-הָאֱלֹהִים אֲנִי נֹרָא:
 אִם-כִּנְיִם אַתֶּם אַחֲיֵיכֶם אֶחָד יֹאסֶר בְּבַיִת מִשְׁמָרְכֶם וְאַתֶּם לָכוּ הִבִּיאוּ שָׂבֵר רַעְבּוֹן בְּתֵיכֶם:
 וְאֶת-אֲחֵיכֶם הִקְטַן תִּבְיִאוּ אֵלַי וַיִּאֲמְנוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תָמוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ-כֵן:
 וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו אָבֶל־אֲשָׁמִים | אֲנַחְנוּ עַל-אָחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְנוּ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמַעְנוּ עַל-כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת:
 וַיַּעַן רְאוּבֵן אֲתֶם לֵאמֹר הֲלוֹא אִמְרַתִּי אֲלֵיכֶם | לֵאמֹר אֶל-תִּתְּצוּ אוֹתוֹ בְּיַד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם-דָּמוֹ הִגָּה נִדְרָשׁ:
 וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הִמְלִיץ בֵּינֵתָם:
 וַיִּסָּב מֵעֲלֵיהֶם וַיִּבֶךְ וַיִּשָּׁב אֲלֵהֶם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאֲתֶם אֶת-שְׁמֹעוֹן וַיֹּאסֶר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

Genesis 42:14-24

Joseph said to them, “It is just as I have told you: You are spies!
 By this you shall be put to the test: I swear by Pharaoh’s life that you shall not depart from here, unless your youngest brother comes here!
 Send one of yourselves, and he shall bring your brother, while the rest of you remain confined, so your words will be tested—is truth with you?
 And if not, by Pharaoh’s life, you are spies!”
 And he gathered them into the guardhouse for three days.
 On the third day Joseph said to them, “Do this and you shall live; I do revere the deity.
 If you are honest men, let one of your brothers be held in your place of detention, while the rest of you go, take rations for your starving households;
 but bring me your youngest brother, that your words may be verified and you will not die.”
 And they did accordingly.
 And a man said to his brother, “But/aval, we are guilty for our brother, because we saw the trouble of his soul, when he pleaded with us, and we did not listen.
 That is why this trouble has come to us.”
 Then Reuben answered them, saying, “Did I not tell you, ‘Do not sin against the boy’?
 But you did not listen. And now his blood also is demanded.”
 They did not know that Joseph was listening, for there was an interpreter between them.
 He turned away from them and wept.
 And he came back to them and spoke to them;
 and he took from them Shimon and had him bound before their eyes.

Genesis 37:23-25

וַיְהִי בְּאֶשְׁרָבָא יוֹסֵף אֶל-אָחִיו וַיִּפְשִׁטוּ אוֹתוֹ יוֹסֵף אֶת-כִּתְנֵיתוֹ אֶת-כִּתְנֵי הַפָּסִים אֲשֶׁר עָלָיו:
 וַיִּקְחֵהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אוֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבּוֹר רֶק אֵין בּוֹ מַיִם:
 וַיִּשְׁבּוּ לְאֶכְלָלְחָם וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְחַת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגְּלָעָד
 וַיִּמְלִיקֵם נְשָׂאִים נְכֹאֵת וּצְרִי וְלֹט הוֹלְכִים לְהוֹרִיד מִצְרָיִמָּה:
 וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל-אָחִיו מִה-בָּצַע כִּי נִהְרַג אֶת-אָחִינוּ וְכִסִּינוּ אוֹתוֹ:
 לָכוּ וְנִמְכְּרֵנוּ לְיִשְׁמַעְאֵלִים וַיְדַנּוּ אוֹתוֹ וַיִּבְיָאוּ אוֹתוֹ בְּשָׂרְנוֹ הוּא וַיִּשְׁמְעוּ אוֹתוֹ:
 וַיַּעֲבְרוּ אֲנָשִׁים מִדְּנִיָּים סְחָרִים וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אוֹתוֹ יוֹסֵף מִרְהוֹבֹר וַיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ לְיִשְׁמַעְאֵלִים בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף וַיִּבְיִאוּ אוֹתוֹ יוֹסֵף מִצְרָיִמָּה:

And it was when Joseph came to his brothers, that they stripped Joseph, of his tunic,
 Of the ornamented tunic that he was wearing, and took him and cast him into the pit.
 The pit was empty; there was no water in it. And they sat down to eat bread.
 Looking up, they saw a caravan of Ishmaelites coming from Gilead,
 their camels bearing gum, balm, and ladanum to be taken to Egypt.
 Then Judah said to his brothers, “What do we gain by killing our brother and covering up his blood?
 Come, let us sell him to the Ishmaelites, but let us not do away with him ourselves. After all, he is our brother,
 our own flesh.” And his brothers listened.
 When Midianite traders passed by, they pulled Joseph up out of the pit.
 They sold Joseph for twenty pieces of silver to the Ishmaelites, who brought Joseph to Egypt.

Midrash Breishit Rabbah (Land of Israel, 4th-5th century) 91:8

אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוֹ אֵלֵינוּ, רַבִּי לְוִי בִשְׁם רַבִּי יוֹחָנָן בַּר שְׂאִילָה אֶפְסָר יוֹסֵף בֶּן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רוֹאֶה אֶת אָחָיו מוֹכְרִים אוֹתוֹ וְהוּא שׁוֹתֵק, אֲלָא מְלַמֵּד שֶׁהָיָה מִתְחַבֵּט לִפְנֵי רַגְלָיו שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּדִי שִׁיתְמַלְאוּ עָלָיו רַחֲמִים וְלֹא נִתְמַלְאוּ. (בראשית מב, כב):

because we saw the trouble of his soul, when he pleaded with us (Gen 42:22)

Rabbi Levi in the name of Rabbi Yohanan bar Sheilah said:

“Is it possible that Joseph, being 17 years old, on seeing his brothers selling him would have been silent?

Rather, this teaches us that he was throwing himself before the feet of each and every one,

So that they would be filled with compassion for him.

And they were not filled.

Breishit Rabbah 84:16

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר בָּא יוֹסֵף אֶל אָחָיו וַיִּנְפְּשִׁיטוּ אֶת יוֹסֵף אֶת כְּתֹנֶתוֹ (בראשית לו, כג), רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּקִלּוֹס הָיָה בָּא, וַיִּנְפְּשִׁיטוּ אֶת יוֹסֵף, זֶה הַפִּינָס. אֶת כְּתֹנֶתוֹ, זֶה חֲלוּקָה. אֶת כְּתֹנֶת הַפָּסִים, זֶה הַפְּרָגוֹד. אֲשֶׁר עָלָיו, זֶה פְּמִלְנֵיָא שְׁלוֹ. (בראשית לו, כד): וַיִּקְחֵהוּ, וַיִּקְחֵהוּ כְּתִיב, מִי הָיָה זֶה שְׁמַעוֹן, וְאִימְתִי פָּרַע לוֹ, לְהִלְכָן (בראשית מב, כד): וַיִּקַּח מֵאֵתָם אֶת שְׁמַעוֹן. (בראשית לו, כד):

And it was when Joseph came to his brothers,

that they stripped Joseph, of his coat, of the colorful coat that was on him (Genesis 37:23)

Rabbi Elazar said: He would come mocking.

And they stripped Joseph—this is his traveling cloak

Of his coat—his shirt

Of the colorful coat—the coat itself

That was on him—his pants

And they took him (Genesis 37:24) [vayikakhuhu].

But it could be read: **vayikakheihu** “and he took him.”

Who was it?

It was Shimon.

And when was he punished?

Later: “*And he took from them Shimon.*” (Genesis 42:24)

RaMBaN (Rabbi Moshe ben Nachman [Nachmanides], Spain, Jerusalem 1194-1270)

אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוֹ אֵלֵינוּ חֲשַׁבּוּ לָהֶם הַאֲכַזְרִיּוֹת לַעֲוֹנָה גְּדוּלָה יוֹתֵר מִן הַמְּכִירָה כִּי הִיא אַחִיָּה בְּשֵׂרָם מִתַּחֲנוּן וּמִתְנַפֵּל לִפְנֵיהֶם וְלֹא יִרְחַמוּ וְהַכְּתוּב לֹא סִיפֵר זֶה שֵׁם אוֹ מִפְּנֵי שֶׁהִדְבַּר יָדוּעַ בְּטַבַּע כִּי יִתְחַנֵּן אָדָם לְאָחָיו בְּבוֹאוֹ לִידָם לְהִרְעֵם לוֹ וּשְׁבִיעֵם בְּחַיֵּי אֲבִיהֶם וַיַּעֲשֶׂה כָּל אֲשֶׁר יוּכַל לְהַצִּיל נַפְשׁוֹ מִמּוֹת אוֹ שִׁירְצָה הַכְּתוּב לְקַצֵּר בְּסוֹרְחָנָם אוֹ מִדֶּרֶךְ הַכְּתוּבִים שֶׁמִּקְצָרִים בְּמִקּוּם אֶחָד וּמֵאֲרִיכִים בּוֹ בְּמִקּוּם אֲחֵר

When we saw the trouble of his soul, in his pleading to us. (Genesis 42:21)

They considered their cruelty deserving of greater punishment than the sale.

For their brother, their flesh, had been pleading and falling before them and they had no mercy.

But the scripture does not relate it there (*see Genesis 37:23-24*).

Either because it is obvious and natural that a man will plead to his brothers

when he falls into their hands to do evil to him,

and he would swear to them by the life of their father,

and would do anything he could to save his life.

Or because the text wanted to minimize their wrongdoing.

Or just that scriptural texts happen to be short in some places and long in other places.

Rabbi Ovadiah ben Yaakov Sforno (Bologna Italy, 1475-1550)

בהתחננו אלינו ולא שמענו והיינו אכזרים נגד אחינו אע"פ שחשבנוהו לרודף היה לנו לרחם בהתחננו וכנגד
מדת אכזריותינו זה האיש מתאכזר נגדנו :

When he pleaded with us and we did not hear

And we were cruel to our brother. Even though we believed him to be a “pursuer” [*rodef*],
nevertheless we should have had compassion when he was pleading.

And corresponding to the measure of our cruelty, this man is being cruel to us.

Sforno on Genesis 37:18

אמר שחשבו את יוסף בלבם נוכל להמית ושבא אליהם לא לדרוש שלומם אלא למצוא עליהם עלילה או להחטיאם כדי שיקללם
אביהם או יענישם האל ית' וישאר הוא לבדו ברוך מבנים ולי' התפעל יורה על ציור הדבר בנפש כמו אתה מתנקש בנפשי מצייר
בלבבך מוקש על נפשי ולשון להמיתו שימית הוא את אחיו כמו לעשותכם אותם לעברך בברית. ובוזה הודיע מה היה למו בהיות
כלם צדיקים גמורים עד שהיו שמותם לפני ה' לזכרון איך נועדו לב יחדו להרוג את אחיהם או למכרו ולא נחמו על הרעה כי גם
כשאמרו אבל אשמים אנחנו על אחינו לא אמרו שתהיה אשמתם על מכירתו או מיתתו אלא על אכזריותם בהתחננו. והנה הגיד
הכתוב כי ציירו בלבם וחשבו את יוסף לנוכל ומתנקש בנפשם להמיתם בעולם הזה או בעולם הבא או כשניה' והתורה אמר'
הבא להרגך כו' :

When they saw him from afar, before he came near to them, they plotted to kill him.

In their hearts they considered Joseph deserving to be killed,

That he was not coming to seek their well-being,

But rather to find some evil about them, or to cause them to sin,

So that their father would curse them or that God would punish them,

And he would remain alone, blessed of all the sons.

And the grammar of the verb *vayitnaklu* [*they plotted*] indicates an internal design in the soul,

And they believed that he was coming to cause the death of his brothers.

This explains how these men,

who were *tzaddikim gmurim*/completely righteous

to the extent that their names were engraved on the breastplate of the High Priest,

how could they come to agree, with one heart, to kill their brother, or to sell him,

and not feel any remorse.

And even when they said “*but we are guilty for our brother*” (42:21),

They did not say that their guilt was for the sale or for his death,

But for their cruelty when he was pleading.

Here the scripture is teaching that they imagined in their hearts and thought that Joseph meant to kill them,

Either in this world or in the world to come, or both.

And the Torah says: “If someone is coming to kill you, rise up early to kill him” (BT Sanhedrin 92a)

Sforno on Genesis 37:23

וישבו לאכל לחם שלא היה כל זה בעיניהם תקלה או מכשול שימנעם מלקבוע סעודתם כמו שהיה ראוי
לצדיקים כמותם כשאירעה תקלה על ידם כמו שעשו ישראל אחר שהרגו את שבט בנימין כאמרו וישבו עד
הערב לפני האלהים וישאו קולם ויבכו בכי גדול ויאמרו למה ה' אלהי ישראל היתה זאת בישראל כו'. וכן
דריוש כשהשליך את דניאל בגוב אריות דכתיב ובת טות ודחון לא הנעל קדמוהי. וזה קרה להם מפני שחשבו
את יוסף לרודף שכל הקודם להרגו זכה כשאין דרך להציל הנרדף בזולת זה :

And they sat down to eat bread.

Because they did not consider any of this a moral failure, to prevent them from eating a meal,
which would have been fitting for *tsaddikim* like them, when they had done something wrong,
as Israel did after the massacre of the tribe of Benjamin, as it says,

*they sat until evening before God, and lifted their voices and wept a great weeping,
and they said “why O God of Israel has this happened in Israel?”* (Judges 27:2-3)

and also Darius when he threw Daniel into the lion’s den,

he spent the night fasting and no entertainment was brought to him (Daniel 6:19).

But they ate this meal without difficulty because they considered Joseph a “*rodef*” [*pursuer*]

whom a person may rise up to kill first, if there is no other way to save oneself from them.

Or HaHayyim (Rabbi Chaim ibn Attar, Morocco, Italy, Jerusalem 1696-1743)

ואולי כי קודם לא הרגישו וחשבו כי אדם בעל בחירה ורצון להרע ולא עון יוסף גורם כי לדעתם מחויב היה להם כמו שפירשנו במקומו (שם כ') מה שאין כן כשאמר להם אחיכם אחד יאסר וגוי ויעשו כן פירוש יחדו הם אחד מהם בזה נתעוררו מהנדמה כי הוא עון יוסף כמו שהם נתאכזרו על אחיהם לזה בא להם הצער בדרך זה שאסרו אחד מהם ביד איש נכרי. וכבר רשמתי בכמה מקומות כי העון יוליד בדמותו בצלמו בסוד אומר (תהילים ס"ב: י"ג) תשלם לאיש כמעשהו וכמו כן הדברים כאן שהכאיב להם לבס בצרת אחיהם, והוא אומר אבל פיי אם היה המקרה זה בדרך אחר לא היינו מצדיקים שעל סיבת יוסף באה אלינו אבל עתה ודאי אשמים אנחנו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו:

Maybe up until now, they had not felt anything, and thought: "a person has free will," and did not consider the sin with Joseph to be a cause of their trouble.

Because in their opinion, he was guilty toward them, as we have explained there. But when Joseph said "*one of your brothers has to stay here,*" and it says "*they did so*" meaning that when **they** singled out one of themselves they suddenly realized that it was the sin of Joseph, because they had acted cruelly toward their brother, therefore this suffering was happening to them in this way: that one of them was being imprisoned by a foreigner.

I have noted in many places that a sin will give birth "in its likeness, in its image" which is the secret meaning of the verse:

"for You repay a man according to his deeds (Ps 62:13)."

And this is the case here, that their hearts pained them for the trouble of their brother.

The brothers saying *aval* ["but"] means:

"If our present experience had happened differently

we would not have realized that it was that it was happening because of Joseph.

Aval ["but"] now, we are guilty because we saw the trouble of his soul when he pleaded."

MaLBiM (Meir Leibush ben Yechiel Michel Wisser, Ukraine 1809-1879)

שאלות: למה לא התעוררו שהוא על חטא מכירת יוסף עד הנה, ומה ענה אותם ראובן, ומה חדש במ"ש וגם דמו הנה נדרש:

ויאמרו איש אל אחיו. עד עתה היו חושבים שיוסף יודע האמת שאינם מרגלים רק שמעליל עליהם עלילות ברשע כמושל אכזר, אבל עתה שראו שאינו בא דרך עלילה ונהפוך הוא שמבקש עליהם זכות והוא ירא אלהים רק שהוא טועה דעתו שחושב באמת שהם מרגלים, שמו על לבם מה היה להם שרק אותם חושד כמרגלים, ולא נחשד בזה שום אחד מהמון אדם רב שבאו מארץ כנען לשבור בר, אין זה כי אם עונש השגחתי על שמכרו את אחיהם. וז"ש אבל האמת הוא שלא הוא אשם בדבר שמעליל עלינו ברשע, רק אשמים אנחנו שזה עונש על אשמתנו על אחינו, והגם שגוף הדבר מה שדנו אותו למיתה לא יחשב בעיניהם לחטא כי הם דמו שחייב מיתה מן הדין כמ"ש בפי וישב, מ"מ העניש ה' אותנו מפני ג' דברים.

[א] על אחינו שהיה לנו לוותר נגדו מצד האחוה.

[ב] אשר ראינו צרת נפשו, והיה לנו לרחם עליו מצד מדת הרחמים.

[ג] בהתחננו אלינו, והיה ראוי שנמחול לו מצד תחנונו ולישא פשעיו, והראיה שהוא עונש ע"ז, כי על כן באה אלינו הצרה הזאת, שהיא מדה כנגד מדה, שכשם שנמכר אחינו על ידינו כן לקח מאתנו אח אחד:

Questions:

Why did it not occur to them that this was happening to them because of the sale of Joseph until now?

"And they said to one another..."

Up until now, they had believed that Joseph knew the truth--that they were not spies--, and that he was simply tormenting them like any cruel ruler.

But now that they saw that he was not scheming against them,

but rather had changed to actually seeking their innocence, and that he was God-fearing, and they now thought that he was simply mistaken in his opinion and truly believed that they were spies, so they began to take to their hearts: what was it about **themselves**, that only **them** did he suspect as spies, and none of the other masses of people who came from Canaan in search of food??

It was only now that they perceived this as divine punishment for having sold their brother. And by using the word “*aval*” [“but”], they meant:

In fact, **he** is not the guilty one here, in scheming against and tormenting us,

But rather “we are guilty” and this is punishment for our guilt against our brother.

And even though regarding the substance of the matter,

their having judged him liable for the death penalty, they still did not consider a sin, and they believed him deserving of the death penalty, as I explained in Parshat Vayeshev, nonetheless, they believed, God is punishing us for three things:

1. *For our brother*--we should have forgiven him for the sake of “brotherhood.”
2. *When we saw the trouble of his soul*—we should have had compassion for him, for the sake of the virtue of compassion
3. *When he was pleading with us*—we should have forgiven him because of his pleading, and forgiven his sins.

And the proof that this is punishment is that *therefore this suffering has come upon us*, Measure for measure—

Just as our brother was sold by us, so too one brother is being taken from us.

Haamek Davar (Rabbi Naftali Tzvi Yehuda Berlin, Volozhin 1816-1893) on 37:23

וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו. מספר הכתוב בשבחם של שבטי יה שגם בכל חמתם ופעולתם לרעה ליוסף מכ"מ לא יכלו לישב במנוחה מרוב התפעלות על המקרה שבא לידם ועל החמלה שהרי בכה והתחנן להם כמבואר להלן מ"ב כ"א. ע"כ גם בשעה שישבו לאכול וידוע ששיבתם היתה על הארץ כמנהג המדינה וא"כ א"א לראות מרחוק. אבל המה נשאו עיניהם וראו מרחוק. והיינו משום שעמדו בתוך האכילה כמשתאה לראות דבר מה יסכן להם לאותו מעשה :

They sat down to eat bread and they lifted up their eyes and they saw....

The text speaks here in praise of the Tribes of Yah,

that even in the midst of their anger and activity to do harm to Joseph, nevertheless they were not able to sit peacefully, because they were so intensely upset by what they had done, and by their compassion, for he was weeping and pleading to them, as is made clear later in 42:21.

Therefore even in the hour that they sat to eat,

and we know that they were sitting on the ground, as was the custom, and they would not have been able to see far.

But “*they lifted up their eyes and they saw from afar...*”

Behold, they stood up from eating, wondering to see what danger Their action might cause them.